

39. Byl mučen na skřipci, aby prozradil zpovědní tajemství.

Vojsko Lisovčků vyplenilo všechny vesnice, kam vstoupili, kromě Holešova. Proto vzniklo podezření, že právě Jan povolal Lisovčiky do země. To ale nebyla pravda.

Nekatoličtí šlechtici Jana uvěznilo a chtěli, aby vyzradil zpovědní tajemství hejtmana Lobkovic. Mysleli si, že Jan jistě něco o plánovaném vpádu Lisovčků věděl, když se k němu Lobkovic chodí zpovídat. Výslech však neprobíhal u soudu, jak to známe z dnešní doby. Jan byl čtyřikrát vyslýchán v Olomouci. Soudci se mu smáli, vyhrožovali, a také ho natáhli na skřipec. Pálili ho pochodněmi, smočili peří v síře i smole, zapálili a házeli na Janovu hrud' i ramena. Nutili ho dokonce pít popel z jeho vlasů, vousů a chlupů smíchaný s vodou. Jan však nic neřekl. Ze skřipce ho sundali s vykloubenýma rukama a nohama. Každý den se modlil breviář. Listy mu v této knize obraceli návštěvníci nebo on sám jazykem. Nebál se smrti, věděl, že byl nespravedlivě odsouzen a že umřít pro Krista je krásná věc.

Jistě už ti někdo někdy svěřil něco tajného a prosil, abys to nikomu neřikal. To člověka svrbí jazyk, jak by to rád někomu řekl, s někým se o to podělil. Z lásky ke kamarádu, to však nesmíme říci, třebaže někdo další by se to rád dozvěděl. Tak se projeví, zda jste opravdoví kamarádi, když dokážete držet slovo. Jan Sarkander nám může být vzorem v tom, že to jde vydržet.

(Zdroj: B. Zlámal: Blahoslavený Jan Sarkander. M. M. Buben, R. Kučera, O. A. Kukla: Svátí spojují národy, portréty evropských světců. Římský pontifikál, 2008.)